

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Nervi Sine Mole: h. e. Controversiarvm Roberti Bellarmini
S. Rom. Ecclesiae Cardinalis Eminentissimi Compendium,
à cavillis & imposturis Guilielmi Amesij ... Vindicatum**

Erbermann, Veit

Herbipoli, 1661

Cap. IX. De Operum Iustificatione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9498

rectè à Bellarmino ostensum esse propter tres rationes, eum locum nihil ad rem pertinere; annuente etiam Luthero ac Calvino.

IV. De eo quod oramus quotidie, *Sanctificetur nomen tuum: Fiat voluntas tua: Dimitte nobis debita nostra*: infertur à Luthero, nos omnes in omni opere peccare, quia non petimus quod non habemus. Amesius hoc argumentum valde mutilavit, & aliquid reponere conatus est ad rem non faciens. Resp. 1. Retorqueri in adversarios rectissime potest. Nam Christus non docuit nos petere, quæ nunquam impetraturi essemus; imò promisit nos accepturos quod peteremus. Resp. 2. Potest omnino peti aliquid etiam quod jam habemus, nempe ejus conservatio & incrementum. Resp. 3. Non pro omni opere nostro (pro multis enim gratias agimus, non veniam petimus) sed pro venialibus delictis, quæ bonis operibus miscentur, dicimus, *Dimitte nobis debita nostra*. Amesius. Hoc idem est quod nos dicimus, si removeatur vox illa plena mortalis præsumptionis, venialibus. Resp. Splendide hîc primò mentiri Amesium, constat ex dictis Lutheri, Calvini, Melancthonis, qui mortale pecc. asserunt in omni bono opere. Deinde *veniales* aliquas culpas dicere, plenum non est mortalis præsumptionis, sed negare est hæreticæ impietatis, ut constat ex Concil. Milvit. can. 6. 7. & 8. & S. August. qui eos nomine totius Concilii composuit, &c. Videatur lib. 2. cap. 1. supra.

CAPVT NONVM.

De Operum Iustificatione.

Affertio Catholica est, Operibus bonis hominem justum magis justificari, quod 1. probatur efficaciter ex Jac. 2. 21. ubi clarè dicitur: *Abraham nōne*

ex operibus iustificatus est? Insulse & iniquè Calvinus cum suis hoc detorquet ad declarationem tantum, seu signa & indicia iustitiæ. At oppositum evincit exemplo Abrahami & Rahab, dum expressis verbis affirmat Apostolus, immolatione filii sui iustificatum Abrahamum, & Rahab protectione exploratorum Iosue, perinde atque Fide (etiam ex Lutheri Calvinicorum sententia) iustificamur, nempe non concomitanter tantum, & per modum signi, sed causativè & meritorie. Nec contradicit Iacobo Paulus, ut docet S. Aug. in Pl. 31. & lib. 83. quæst. 76. cum dicit unus, iustificari hominem per Fidem sine operibus; & alius dicit, inanem esse Fidem sine Operibus; quia ille dicit de operibus quæ Fidem præcedunt; iste de iis, quæ Fidem sequuntur; sicut etiam ipse Paulus multis locis ostendit. Sed Amesius convitiando & calumniando facile se hinc expedit, dicens: Huiusmodi sophismata tam ridiculè contexta in ludibrium Scripturæ, repetitione & detestatione satis refutantur. Deinceps producit aliam conciliationem, Cajetanis è commentis (suprà semel pro semper repudiatis tanquam excentricis:) quin & in ultima editione Batavica allegat Vafq. in 1. Disp. 89. cap. 8. ubi, inquit Amesius, videtur gravi censura quasi notare Bellarminum, quod hunc in modum Iacobum à Paulo disjungit per distinctionem primæ & secundæ iustificationis &c. Sed Vafq. eam inter Catholicos diversam conciliandam rationem duos Apostolos, nulla censura notat in 1. 2. Disp. 210. cap. 8 (mendosè enim in Amesio allegatur) utpote in re ad Fidem non pertinente, sed probabilem Scripturæ interpretationem concernente, suo more varias opiniones Theologorum disceptat, suamquæ exponit & cæteris præfert. Ut ergo tota hinc apparens inter Apostolos antilogia pariter concilietur, & effugia hæreticorum præcludantur, breviter dicendum cum Bell. hic, Pererio in c. 4. Rom. & Tannero n. 187. Apostolum ad probandum

dum quod n
& Gratia C
Pauli) argu
braham, et si
operibus, fac
minus peccat
gratia poteru
probat Aposto
dem de Abra
tum iustitie p
ex gratia; se
re ipsa non un
aut facere pot
cit. cap. Rom.
in tota ea (uti
ribus, opponit
idemq; est iust
tura, seu Leg
quidem in ra
dicitur, nos n
prima iustifica
agit) sive de se
mam veluti à
quæ dissipant
batur

II. Ex Ec
veteris usq; ad
ratio: quia n
fius h c tran
vini esse futile
ra iustificari u
Quodlibetica

III. R
iustitia in san
agitur de
Romanis sup
augmento.

dum quod nullus iustificetur à peccatis per opera sine Fide & Gratia Christi facta (quod erat principale intentum Pauli) argumentari à minori ad maius hoc modo: Si Abraham, etsi iam antea iustificatus, non tamen ex eiusmodi operibus, facta accessione iustitiæ, iustificatus est; multo minus peccatores ita iustificari per acquisitionem primæ gratiæ poterunt. Sed prius est verum, ut ibid. ex Gen. 15. probat Apostolus. Ergo &c. Itaq; loquitur Apostolus quidem de Abrahamo iam iustificato, eumq; negat augmentum iustitiæ per opera acquisivisse; sed non agit de operibus ex gratia; sed de operibus sine gratia Christi factis quæ aut ipsa nonnunquam fecit Abraham peccando venialiter, aut facere potuit. Unde sub conditione loquitur Apostolus cit. cap. Rom. Si Abraham ex operibus &c. Equidem in tota ea (uti etiam ad Galatas) epistola, iustificari ex operibus, opponit Iustificationi per fidem & gratiam Christi; idemq; est iustificari per meritum operum, ex viribus nature, seu Legis sine gratia factorum, adeoq; nullo modo ne quidem in radice gratiâ iustificari. Quo sensu verissimè dicitur, nos non ex operibus iustificari, siue loquamur de prima iustificatione (de qua Apostolus alioqui ex instituto agit) siue de secunda, à qua exemplo Abrahami ad primam veluti à minori ad maius argumentatur &c. Per quæ dissipantur facile Amesianæ offuciæ. Pro-
batur

II. Ex Eccl. 18. Non impediaris orare semper, & ne veteris usq; ad mortem iustificari, additurque aptissima ratio: quia merces Domini manet in æternum. Amesius h. c. transiit, taciteque agnovit Evagationem Calvini esse futilem, quæ voluit legendum esse, ne differat iustificari usq; ad mortem. Nempe iuxta dictatus Quodlibeticæ!

III. Rom. 6. Exhibete membra vestra servire iustitiæ in sanctificationem; ubi sine dubio non agitur de prima sanctificatione, quam in Romanis supposebat Apostolus, sed de ejus augmento. Amesius non habet quod opponat præter

præter suam hæresin de Iustitia extrinsecè imputata, quam excussimus jam suprà cap. I.

IV. 2. Cor. 7. *Emundemus nos ab omni inquinamento carnis & spiritus, perficientes sanctificationem in timore Domini:* ubi docet Apostolus per mentis & corporis puritatem proficiendum esse quotidie ad maiorem iustitiam & sanctificationem. Est sanè hoc et maximè ad rhombum, licet non ad rhombum imputationis Lutheri-Calvinicæ.

V. 2. Cor. 9. *Augebit incrementa frugum iustitiæ vestrae,* additque opportunè Apostolus ex Pl. III. *Dispersit dedit pauperibus: iustitia eius manet in sæcula sæculi.* Sciscitatur Amesius: *Ergone iustificat elemosyna?* Resp. Quidni, si fiant, ut oportet, ex affectu Caritatis?

VI. Ioa. 14. 23. *Qui diligit me, sermonem meum servabit, & Pater meus diligit eum.* Hæc nova dilectio post impleta mandata, quid est nisi dilectionis, ac ita iustitiæ augmentum? Amesius, *Est complacentia & delectatio in benedicendo, & benefaciendo piis.* Resp. Hæc glossa Quodlibetica nec tantillum laedit argumentum.

VII. Apoc. ult. *Qui sordidus est, sordescat adhuc; & qui iustus est, iustificetur adhuc.* At qui magis sordescunt, per mala opera & nova peccata sordescunt. Igitur & qui magis iustificantur, per bona opera & novam obedientiam iustificantur. Amesius confugit ad declarationem iustitiæ Calvinicæ. Sed hæc est violentia Quodlibetica!

